

ASZPARÁGUSZ

van valami kíméletlen szenvedély
a csapóajtók kisebzett szájaiban
a vastag linóleumban feloldott kék-fehérben
ahogy sós vizes kendőt borogatnak
a melletted fekvők felhólyagzott talpaira
te meg takaró alá bújtatod a lábad
kenyeret törsz és morfiumot áldozol

hasadt mellkasodra ápolók tapadnak
nem a szívverésed mérik csak zajokat keresnek
bizonyítékot a frekvenciákra
a tüdőök aszparáguszára
kiáramlásra a légcsővedből

ahogy önmagukat felemésztő természetes épülnek az izmaidba
apró lábaikkal pumpálják a vért
a bőrbelsőre tapadnak
kijjebb nyomják a szőrszálakat
nyomják kifelé az arcon
a hajadat is mintha nőne hadd örüljenek a rokonok

ahogy huzatot visznek az ágyhoz
nem bíznak már az ablakokban
ugyanazt a pár száz szót
suttogják önmagukról
ezt is ők
igen ők tanították
szabásmintái az ismétlődésnek

téglavörös foltok a szemgolyón
ahogy nyomod befele az üvegtetet
a hangok vezetnek a nyálkás pattogás

és ahogy sorban állsz és szorongatod a halhatatlanságod
hagyod hogy befele terjedjen a térfogat

AKIK MARADTAK

ujjlenyomatok a szélvédőkön
tenyéryi kapaszkodás
az előbb még a boltban láttad őket
végigsimítják a polcokat
húzzák maguk után deréktájon
összeszorított ujjakkal
rányomnak a kenyerekre
csuklójukra húzott felsőjükkel
letörlik a kicsapódott párát és felesküsznek
a hatvanöt százalékos vajra
majd leborulnak a kasszák lézerfénye előtt